

КОРА ВРЕНДІ

Нью-Йорк

2001

1

За два дні після зникнення моєї матері більшу частину її тіла викинуло на берег Флашинг-Крік. У вестибюлі моргу стояли зручні крісла, і пам'ятаю, як дратувалася, що тато не затримався на впізнанні тіла довше.

Я читала «Маленьких жінок» і з радістю просиділа б там увесь день. Мені було вісім.

Майже вісім років по тому мій батько зістрибнув зі сто четвертого поверху Північної вежі Всесвітнього торгового центру. Я не знаю напевно, чи він справді стрибнув, та саме так я собі сказала.

Наступного ранку я разом з усіма іншими жителями планети побачила фото Людини, що падає, у «Нью-Йорк Таймс». Окрім цього відомого знімку, фотограф зробив тоді ще одиннадцять, і на всіх був той самий чоловік, що падав. За багато років, коли з'явилися відповідні технології, я ретельно вивчила кожне фото, а тоді поєднала їх в анімоване зображення, як у кінеографі, щоб роздивитися цього чоловіка в русі, поки він нескінченно летить долу.

Певний час усі вважали, що той чоловік був шеф-пекарем, який працював у ресторані «Вікна у світ». Пізніше казали, що це звукоінженер, брат співака з гурту *Village People*. Ніхто ніколи не казав, що це мій батько. Я нікому не розповідала про свої припущення — і не тільки тому, що шанси на це були майже нульові, а ще й тому, що знала: якщо доведуть, що помиляюся, я цього не переживу.

Якби хтось, хто чомусь не знав про події того дня, просто побачив би це фото, то цілком логічно вирішив би, що це якийсь каскадерський трюк.

У 1974 році один чоловік пройшов по канату, натягнутому між верхівками веж ВТЦ. Наступного року інший чоловік у формі будівельника якось виліз на дах Північної вежі й зістрибнув звідти з парашутом. А ще через два роки третій чоловік видерся нагору стіною Південної вежі. Йому вдалося зробити це менш як за чотири години. Жоден із цих чоловіків не постраждав.

Я знала все про ці трюки, оскільки колись у початковій школі готувала презентацію про ці вежі на класну годину. Пригадую, як питала батьків (тоді моя мати ще була жива), чи пам'ятають вони якусь із цих подій, та вони сказали, що тоді ще навіть не жили в Нью-Йорку. Після переїзду вони найбільше запам'ятали страйки сміттярів і купи сміття по вісім футів¹ заввишки, що височіли вздовж тротуарів. Та яке мені було діло до сміття?

Коли у вежу врізався перший літак, я була вдома й чекала на Кайла. Ми все літо пробували наркотики й займалися сексом у моїй квартирі, поки тато був на роботі. Я якраз мала б іти до дев'ятого класу, та весь тиждень після Дня праці стирчала вдома й видаляла голосові повідомлення від шкільної адміністрації.

«Містере Брейді, це директор Ірін зі школи Матері Божої Неустанної Помочі. Кора сьогодні знову була відсутня під час переклику учнів. Чи не могли б ви перетелефонувати?»

Коли я нарешті вилізла з ліжка, тато вже пішов на роботу. Я сходила в душ, почистила зуби й одягнула сукню, яку Кайл, здається, ще не бачив. Темно-синя, з крихітними жучками-сонечками. Погода була ідеальною, а небо — безстрашного блакитного кольору. Я збиралася вмовити Кайла прогулятися аж

¹ 2,43 м. (Тут і далі прим. перекл.)

до Коні-Айленда. Однак уже уявляла, як він буркне: «Шарлатанщина цей твій Коні-Айленд». А мені там подобалося — такий собі ігровий майданчик світу. Тоді моїм улюбленим фільмом був «Енні Гол», а на пірсі якраз демонтували атракціон, який показували в тому фільмі. Мені кортіло подивитися, як змінилася атмосфера на пірсі через його відсутність. Я обожнювала те, як Коні-Айленд завжди міняється, хоч і здається, що він такий, як і був до цього. Мені хотілося пройтися вздовж Серф-авеню і щоб Кайл побачив, як я сяю на сонці. Хотілося, щоб літо ніколи не закінчувалося. Хотілося прикидатися.

Я глянула на годинник на мікрохвильовці. Кайл запізнився. Терпіти не можу чогось чекати, оскільки сама завжди приходжу вчасно, а то й раніше. Як і мій батько. Він казав, що це в мене невиліковна хвороба, яку я успадкувала від нього.

На кухонному острівці стояла глибока тарілка із сухою вівсянкою. Тато щоранку готував її, намагаючись заохотити мене поспіяти, наче мене зупиняла тільки необхідність висипати ту крупу з пакета в миску. Я вилила в неї залишки молока, поставила миску в мікрохвильовку, виставила таймер на дві хвилини й невідривно дивилася крізь затемнене скло, як миска крутиться й крутиться всередині.

Я злилася на Кайла. Мобілки він не мав і цим виправдовував свої одвічні кількагодинні спізнення.

Я нагадувала йому, що люди якось примудрялися приходити вчасно ще до винайдення мобілок, і що взагалі-то, маючи телефон, він міг би принаймні сповістити, на скільки спізнюється. Та він вважав, що від мобілок скоро в людей почне гнити мозок, а чоловіки стануть імпотентами, і що мобілки вигадали для глобального контролю за населенням, яке вже виходило з-під контролю. Він і досі був засмучений через те, що прогнозована Проблема 2000 року особливо ні до чого серйозного не призвела.

Дзенькнув таймер на мікрохвильовці. Я помішала вівсянку та поставила її грітися ще на хвилину, а тоді взялася шукати очима пульт, плануючи подивитися телевизор, поки

чекатиму. Кайл якось запізнився на чотири години, виправдовуючись, що спершу не працювало метро, а потім його зупинили й обшукали копії. Казав, що я не живу в реальному світі. Іноді називав мене принцесою, а я не розуміла, чи це тому, що він був до мене небайдужий, чи навпаки. Йому подобалося, що в мене є гроші й квартира, яка найчастіше стоїть порожня, а ще те, що в мене зазвичай повний холодильник їжі і я маю власну кімнату. Казав, що йому подобається моє тіло, моя усмішка й запах мого волосся. Та коли я запитувала, зі скількома дівчатами він переспав до мене і чи досі бачиться з котроюсь із них, він злився — мовляв, я ще така дитина, — і опісля довго не приходив. Зрештою повертався, наче нічого не сталося, і я теж вдавала, що нічого не сталося, хоч перед тим три дні божеволіла, гадаючи, побачу його ще колись чи ні.

Якось він крикнув, що зі мною ніколи нічого поганого не траплялося, і я розплакалася. Він наказав витерти соплі, і я зрозуміла, що можу козирнути мамою, наче картою-відмазкою, тузом у рукаві. Подіяло. Так, я використала її смерть собі на користь і потім гадала, чи це колись обернеться проти мене. Гадаю, таки обернулося.

Називайте це долею, кармою чи космічною справедливістю, яка підтримує баланс у всесвіті. Хай у що я вірила, це вело до того, що я уклала сама із собою дурнувату угоди. Якщо мені вдасться X, то, може, станеться Y. Якщо я піду гуляти й гулятиму годину, не наступивши на жодну з тріщин на тротуарі, то коли повернуся, можливо, Кайл чекатиме на мене біля будинку. Якщо цілий день нічого не їстиму, може, наступного ранку отримаю від нього звістку. Часто ці угоди не діяли, або ж я не дотримувалася своєї частини зобов'язань, але й надалі уклала їх сама із собою — чи з Богом, чи ще кимось.

Моя мати була католичкою й водила мене малою на церковні меси. Мені там важко дихалося. Можливо, через ладан. Коли я сказала їй про це, вона розплакалася, тож більше я про це не згадувала. Подорослішавши, я припустила, що вона засмутилася, бо вирішила, ніби в мене астма, та вона так і не

зводила мене до лікаря перевірити легені. Я й досі іноді так само задихаюся, коли нервуюся. Тепер я знаю, що це моє тіло так реагує на відчуття втрати контролю, але тоді я сприйняла це як знак, що Бог таки був у церкві й сів мені на груди. Я вважала, що в такі моменти з Ним можна було спробувати домовитися.

З віком суть цих домовленостей почала змінюватися. Замість обіцяти зробити щось хороше в обмін на бажане, я навмисно робила щось погане. Не знаю, чим я це обґрунтовувала. Можливо, хотіла довести, що Бог несправжній, відмовляючись вірити в Його існування. Мені було цікаво, скільки всього поганого може накоїти людина, поки всесвіт якось не знайде її й не покарає? Імовірно, я просто хотіла, щоб мене помітили, — і щоб щось чи хтось втрутився.

Пульт застряг у щілині між подушками на дивані, де Кайл позбавив мене цноти, і потім мені довелося замочити чохол з подушки в раковині, щоб відіпрати кров. Я забула, що треба прати в холодній воді, а не в гарячій. Коли ввечері повернувся додому тато, я збрехала, що це пляма від томатного соусу. Він, мабуть, вирішив, що в мене місячні, тому не став більше нічого питати. Іноді, коли я брехала йому, то сподівалася, що він почне розпитувати, але він ніколи цього не робив.

Знову дзенькнув таймер у мікрохвильовці. Їсти я не хотіла. Я злилася. Ще був час зібратися й піти до школи, порвати з Кайлом і повністю змінити своє життя. Тепер я знаю, що для тата вже було запізно і він би не вижив, бо це вже сталося. Проте я й досі звинувачую себе в тому, що зробила потім, досі вірю, що якби вирішила вчинити інакше, усе б змінилось, усе б зупинилося.

Я це зробила, бо хотіла почуватися інакше, не так, як під час довгого чекання. Пішла туди, де зберігала ЛСД-марки, між сторінками 100 та 101 «Коханої» Тоні Моррісон. Дістала одну й поклала до рота. Тримала під язиком, як мені колись наказав Кайл, коли я спробувала кислоту вперше.

— Тримай під язиком десять хвилин, принцесо, — сказав він.

Я згорнула книгу й поклала її на журнальний столик. Тоді ввімкнула телевізор і пішла забрати з мікрохвильовки миску з вівсянкою, хоч і знала, що не їстиму. Диктора новин я почуву раніше, ніж побачила відео.

«Свідки на місці катастрофи повідомили, що чули вибух. Ми досі чекаємо підтвердження, що саме його спричинило. Як бачите, наразі Північна вежа Всесвітнього торгового центру сильно димиться».

2

Хвилювання за тата — мій найчіткіший дитячий спогад. Ну, насправді те, як мама хвилювалася за тата після терористичного акту з вибухівкою у ВТЦ у 1993 році. З татом, очевидно, усе було гаразд, та мама шалено нервувалася, поки чекала на його дзвінок. Цей спогад чіткий не тому, що я справді розуміла, що відбувається, а тому, що вперше цілковито усвідомила власні спроби зберігати спокій заради мами, поки вона намотувала кола біля телефона в нашій квартирі. Я нерухомо стояла осторонь, щоб не плутатися під ногами, й незмигтно дивилася на стрілку годинника на кухні, намагаючись упіймати мить, коли вона ворухнеться.

Мама страждала на агорафобію, іпохондрію, параною й чимало інших станів, що закінчуються на *-ія*. З квартири вона виходити не дуже любила, тож ми з татом часто вирушали в походи разом — тільки ми вдвох, пішки. Вона непокоїлася, що це небезпечно.

Він наполягав, що я не повинна поповнити ряди міських дітлахів, які не мають досвіду виживання просто неба. Ми ходили в гори, спали в наметі й розігрівали консерви на газовому пальнику. Я не боялася ні ведмедів, ні пум. Знала, що робити, якщо зустріну гримучу змію: *не сіпатися, не панікувати*. У нас є фото, як я, широко розкинувши руки, намагаюся обійняти стовбур гігантського дерева того літа, коли ми їздили до національного парку «Секвоя». На ще одному знімку я лежу долілиць на краю Великого каньйону й дивлюся